

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobkyně: **Zdravotnický holding Královéhradeckého kraje a.s.**, se sídlem Pospíšilova 365, Hradec Králové, zastoupena Mgr. Lukášem Nohejlem, advokátem se sídlem Římská 104/14, Praha 2, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 20. 3. 2012, č. j. ÚOHS-R219/2011/VZ-4094/2012/310/ASc, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 10. 2013, č. j. 62 Af 48/2012 – 160,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobkyni na nákladech řízení o kasační stížnosti částku **4 114 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Lukáše Nohejla, advokáta se sídlem Římská 104/14, Praha 2.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 9. 9. 2011, č. j. ÚOHS-S78/2011/VZ-11015/2011/520/EMa, rozhodl žalovaný o tom, že žalobkyně se dopustila správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“). Tohoto deliktu se měla dopustit tím, že nedodržela postup stanovený v § 21 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách, když veřejnou zakázku zadala v jednacím řízení bez uveřejnění, aniž by k tomu byly splněny podmínky stanovené v § 23 uvedeného zákona. Tento postup žalobkyně mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Za uvedené jednání uložil žalovaný žalobkyni pokutu ve výši 500 000 Kč.

[2] Odvolání žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného zamítl předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 20. 3. 2012, č. j. ÚOHS-R219/2011/VZ-4094/2012/310/ASc, a napadené rozhodnutí potvrdil. K tomu předseda žalovaného přistoupil proto, že žalobkyně mohla zadat veřejnou zakázku v jednacím řízení bez uveřejnění a s vybraným uchazečem uzavřít smlouvu pouze tehdy, pokud by byly splněny podmínky § 23 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách, mimo jiné i podmínka, aby byla veřejná zakázka zadána v návaznosti na soutěž o návrh. To podle předsedy žalovaného splněno nebylo. V případě žalobkyně šlo o běžné, byť specializované plnění [předmětem zakázky bylo zavedení systému jednotného zpracování obrazové informace PACS (*Picture Archiving and Communication System* – systém pro správu, archivaci a přenos snímků z digitálních zobrazovacích systémů], jež bylo možno poptávat po různých subjektech. Vybraný uchazeč nedotvářel původní navržené řešení, a tedy neexistovala nutnost zadat veřejnou zakázku vybranému uchazeči. Při realizaci veřejné zakázky na dodávky či služby související s požadovaným systémem PACS měla žalobkyně postupovat standardním způsobem, tj. zvolit formu zadávacího řízení podle předpokládané hodnoty veřejné zakázky.

[3] Žalobkyně napadla uvedené rozhodnutí předsedy žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který žalobě vyhověl rozsudkem ze dne 3. 10. 2013, č. j. 62 Af 48/2012 – 160, a rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil. Krajský soud dospěl k závěru, že předseda žalovaného nesprávně vyložil podmínky § 23 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách. Tyto podmínky jsou tři: (1.) jedná se o veřejnou zakázku na služby, (2.) k jejímuž zadávání dochází v návaznosti na soutěž o návrh a (3.) již v soutěži o návrh bylo stanoveno pravidlo, že navazující veřejná zakázka bude zadána vybranému účastníkovi nebo jednomu z vybraných účastníků této soutěže. Podmínka dotvoření (dopracování) projektu či plánu ve zmíněném ustanovení obsažena není, z judikatury Soudního dvora Evropské unie plyne, že rozhodným pro plnění druhé podmínky je rozhodné zachování přímého funkčního vztahu mezi původní soutěží o návrh a navazujícím zadávacím řízením. Zachováním přímého funkčního vztahu se předseda žalovaného nezabýval. Dále také soud uvedl, že z rozhodnutí není nijak zřejmé, zda byla splněna podmínka první, tedy že šlo o veřejnou zakázku na služby. Předseda žalovaného tak své rozhodnutí založil na nesprávném výkladu podmínek § 23 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách a jeho rozhodnutí je též nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů souvisejících s naplněním těchto podmínek.

[4] Proti tomuto rozsudku krajského soudu nyní žalovaný (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Stěžovatel ve včasné kasační stížnosti uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“); namítl tedy nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[6] Tuto vadu stěžovatel spatřuje v tom, že krajský soud jedno a totéž pochybení stěžovatele posoudil jako důvod nezákonnosti rozhodnutí předsedy stěžovatele a zároveň jako důvod jeho nepřezkoumatelnosti. Podle stěžovatele se nezákonnost a nepřezkoumatelnost vzájemně vylučují. Rozhodnutí, v němž správní orgán nesprávně aplikuje právní normu, nemůže být nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť tyto důvody, byť nesprávné, obsahuje. Pokud je rozhodnutí nepřezkoumatelné, nemůže jej soud přezkoumat a tak ani zjistit, že správní orgán ve věci právní normu nesprávně vyložil. Důvody napadeného rozsudku si tak vzájemně odporují.

[7] Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření ke kasační stížnosti

[8] Kromě rekapitulace napadeného rozsudku a podané kasační stížnosti žalobkyně ve svém vyjádření uvedla, že závěry, jejichž nesprávnost stěžovatel napadá, v napadeném rozsudku vůbec obsaženy nejsou. Krajský soud shledal, že předseda žalovaného nesprávně vyložil § 23 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné právě ve vztahu k naplnění podmínek § 23 odst. 6 tohoto zákona. Žalobkyně k tomu uvedla, že v takovém případě je nepřezkoumatelnost důsledkem toho, že předseda žalovaného posuzoval splnění jiných požadavků, než které byly pro věc významné.

[9] Z těchto důvodů žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Předně Nejvyšší správní soud poznamenává, že pro posouzení důvodů podané kasační stížnosti není významné výslovné podřazení pod některý z důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s., ale samotný obsah kasační stížnosti, pokud jsou z ní její důvody seznatelné a odpovídají zákonným kasačním důvodům (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS). Z kasační stížnosti je zřejmé, že ji stěžovatel podává z důvodu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, tj. dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Kasační stížnost je přípustná.

[11] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] V posuzované věci jde v zásadě o to, zda krajský soud přezkoumatelným způsobem vymezil vady rozhodnutí předsedy žalovaného. Problematikou nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval (viz například rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64). Důvodem nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí může být jednak *nedostatek důvodů* (jde o případy nedostatku skutkových důvodů, z nichž takové rozhodnutí vychází), jednak *nesrozumitelnost*. Právě na případ posledně zmiňovaný míří argumentace stěžovatele, namítající vnitřní rozpornost úvah krajského soudu při hodnocení jedné z klíčových otázek.

[14] Nejvyšší správní soud takové hodnocení argumentace krajského soudu nesdílí. Krajský soud ve svém rozhodnutí srozumitelným způsobem vysvětlil, že § 23 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách obsahuje tři podmínky, které musí být splněny kumulativně, aby zadavatel veřejné zakázky mohl přistoupit k zadání veřejné zakázky v jednacím řízení bez uveřejnění. První z podmínek podle krajského soudu předseda stěžovatele vůbec nehodnotil (str. 8 až 10 rozsudku). Pro hodnocení druhé z podmínek krajský soud považoval za zásadní výklad pojmu *žadována v návaznosti na soutěž o návrh*. Oproti stěžovateli dospěl krajský soud k závěru, že touto návazností je i s ohledem na judikaturu Soudního dvora Evropské unie třeba rozumět zachování přímého funkčního vztahu mezi původní soutěží o návrh a navazujícím zadávacím řízením. Dále krajský soud uvedl, že z rozhodnutí předsedy stěžovatele neplynou žádná podrobná skutková zjištění ohledně povahy původního a navazujícího plnění. Svá zjištění krajský soud shrnul tak, že není

„*najisto postaveno, co konkretně bylo výsledkem původní soutěže o návrh a nakolik s ním bylo navazující plnění [...] přímo funkčně provázáno.*“

[15] Na uvedeném nemohou nic změnit ani námitky stěžovatele, podle kterých krajský soud jedno pochybení podřazuje pod dvě vzájemně se vylučující hodnocení. Žalobkyně ve svém vyjádření správně uvádí, že nesprávné právní hodnocení krajský soud spatřuje v nesprávném hodnocení podmínek pro užití mírnějšího postupu podle § 23 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách (tedy v otázce *jaké* tyto podmínky jsou). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí předsedy stěžovatele pro nedostatek důvodů krajský soud shledal v hodnocení toho, *zda* byly tyto podmínky naplněny (a to u první i druhé podmínky).

[16] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s tvrzením v kasační stížnosti, podle něhož stěžovatel nemohl dostatečně posoudit stav věci dle podmínek § 23 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách, pokud tyto podmínky nesprávně vyložil. To ovšem nevypovídá o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, ale o tom, že stěžovatel sám uznává nezákonnost rozhodnutí svého předsedy. Zda bylo toto rozhodnutí skutečně nezákonné, však Nejvyšší správní soud nehodnotil, protože stěžovatel vlastní úvahy krajského soudu věcně nezpochybnil.

[17] Lze tedy shrnout, že krajský soud v napadeném rozsudku srozumitelným způsobem vyložil, proč považuje úvahy v rozhodnutí předsedy stěžovatele v části nesprávné a v části nepřezkoumatelné. Tyto vady se vztahují k hodnocení odlišných, na sebe navazujících dílčích otázek výkladu § 23 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách a jeho následného užití na zjištěný skutkový stav.

V. Závěr

[18] Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1, poslední věty, s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

[19] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšná žalobkyně byla v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem a náleží jí tak odměna za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Odměna činí podle § 9 odst. 4 písm. d) uvedené vyhlášky 3 100 Kč a dále 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), dohromady tedy 3 400 Kč. Zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, což řádně doložil, celkové náklady řízení je tak třeba zvýšit o 21% na 4 114 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. listopadu 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu